

Arrest

nr. 90 690 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE MEYER, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 november 2012, verklaart er zich op 17 november 2012 vluchteling.

1.2. Op 27 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. M., bent een ongeveer zesentwintigjarige Afghaanse jongeman van Tajiek-origine. U bent geboren in het district Syagerd in de provincie Parwan. U verhuisde naar de stad Kaboel toen u de zevende klas volgde waar u inwoonde bij uw oom tot uw vertrek uit Afghanistan. Later keerden uw vader, die een winkel had in Kaboel, en uw moeder terug naar hun geboorteplaats. U spreekt Dari, Pashtu, Engels en Urdu. U studeerde twee jaar aan de universiteit als technisch ingenieur voor de radio en televisie en heeft daarnaast nog vier andere cursussen gevolgd.

Uw problemen begonnen omwille van uw werk bij de Electoral Complaints Commission (ECC). Op een dag kwamen drie mannen van mullah Tarakhel bij u langs in het kantoor. Ze droegen u op, in het bijzijn van uw twee assistenten, om de klachten in verband met mullah Tarakhel niet te registreren en aan hen te bezorgen. U weigerde hierop in te gaan.

De volgende dag telefoneerden ze u met het zelfde voorstel waarop u opnieuw weigerde. Aangezien dit de tweede poging tot omkoping was hebt u het gerapporteerd aan uw overste. Uw overste heeft het vermeld aan de dienst die binnen het ECC de politici die beschuldigd worden van fraude oproept maar u verklaarde niet te weten of dit ook effectief gebeurd was.

De volgende dag werd u op weg naar uw werk aangevallen door drie mannen in een witte auto. Ze hebben u in elkaar geslagen waarna u vierentwintig uur in het ziekenhuis werd opgenomen. Uw geweldenaars bedreigden u dat dit de laatste waarschuwing was om samen te werken anders ging u vermoord worden. Nadat u uit het ziekenhuis ontslagen werd, bent u gevlucht.

U ontvluchtte Afghanistan midden oktober 2010 en kwam aan in België op 16 november 2011 waar u de volgende dag op 17 november 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door mullah Tarakhel zijn mannen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara, uw vaders taskara, een rijbewijs, zes diploma's, een werkkaart, vijf foto's, een bewijs van ziekenhuisopname, een winkelvergunning, telefoonnummers van het ECC, een waarderingsbrief en twee verzendingsorders voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig geloofwaardig zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden**

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de wijze waarop mullah Tarakhel zijn mannen u tot fraude willen aanzetten weinig aannemelijk is. Vooral hun eerste bezoek, waar uw assistenten getuige van waren (CGVS p. 13), roept vragen op. Men zou immers kunnen verwachten dat mullah Tarakhel die reeds in de schijnwerpers stond (zie toegevoegde informatie administratief dossier) zijn poging tot corruptie iets discreter zou aanpakken en enkel u, de verantwoordelijke van de klachtendienst (CGVS p. 15), zou aanspreken buiten de kantooruren in plaats van op uw werkplaats met uw assistenten als getuige (CGVS p. 13). Het valt ook op dat u beweert dat zijn mannen u pas de tweede keer, toen u een telefoongesprek met hen voerde, geld aanboden (CGVS p. 15) terwijl u eerder beweerd had dat ze u de eerste keer in het kantoor al geld aanboden (CGVS p. 13).

Vervolgens is de timing van hun poging tot fraude zodanig slecht gekozen dat hun vermeende poging tot corruptie weinig waarschijnlijk wordt. Bij de parlementsverkiezingen worden de zetels verdeeld per provincie (zie toegevoegde informatie administratief dossier) en was bijgevolg uw kantoor samen met het kantoor in Qala-e-Fatullah de enige plaats waar mensen klacht konden indienen tegen mullah Tarakhel (CGVS p. 11). **Aangezien uw kantoor de plaats was waar de meeste mensen klacht indienden (CGVS p. 11), is het dan ook opmerkelijk dat ze u pas een kleine maand na**

de verkiezingen benaderden. De verkiezingen vonden immers plaats op achttien september 2010 (zie toegevoegde informatie administratief dossier) terwijl u drie dagen voor uw ziekenhuisopname op achttien oktober benaderd werd (CGVS p. 2 en 8). U beweerde dat de dagen net na de verkiezingen er misschien honderd tot honderdvijftig klachten binnensijpelden per dag en dat dit verminderde naarmate de tijd vorderde (CGVS p. 10). **Als men rekening houdt met het feit dat er op het einde van de periode waarin men klachten mocht indienen ongeveer een kleine zesduizend klachten werden ingediend (zie toegevoegde informatie administratief dossier) en er vier dagen na verkiezingsdag reeds drieduizend klachten werden ingediend waarvan duizenddriehonderdachtentachtig handelend over onregelmatigheden op de verkiezingsdag zelf (zie toegevoegde informatie administratief dossier), het soort onregelmatigheden waar u zelf naar verwijst (CGVS p. 12), lijkt het dan ook weinig nut te hebben om pas na een maand een ambtenaar te benaderen om verkiezingsfraude te plegen.** Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt zelfs dat op achtentwintig oktober de periode waarin men klacht kan indienen reeds afgelopen was (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Als u een tweetal dagen voor achttien oktober, de datum dat u gehospitaliseerd werd (zie toegevoegde informatie administratief dossier), benaderd werd door mullah Tarakhel zou dat betekenen dat u maximum twaalf dagen had om de klachten te manipuleren terwijl de periode waarin men klacht kan indienen al een maand ver was en de meeste klachten de eerste dagen na de verkiezingen ingediend werden (CGVS p. 10). **Het lijkt dan ook weinig geloofwaardig dat een man als mullah Tarakhel, die reeds ervaring had met frauderen tijdens verkiezingen (zie toegevoegde informatie administratief dossier) tot een maand na de verkiezingen zou wachten alvorens de verantwoordelijke voor de klachtenregistratie te benaderen.**

Daarnaast roept de reactie van uw collega's en overste op de poging tot fraude vragen op. U verklaarde dat uw collega's, die getuige waren van het eerste bezoek, u geruststelden en verzekerden dat het weinig voorstelde (CGVS p. 13). **Ook toen u na het telefoontje van mullah Tarakhel zijn mannen uw overste op de hoogte had gebracht, was hun reactie als eerder lauw te beschrijven.** Uw overste adviseerde u die mannen niet serieus te nemen, zulke dingen gebeuren nu éénmaal vaak in Afghanistan (CGVS p. 8). **Dat zowel uw overste als uw collega's op zo'n lauwe manier reageren als één van hun ondergeschikte of collega's hen meldt dat hij benaderd werd om verkiezingsfraude te plegen, terwijl ze werkzaam zijn in een commissie die gevallen van fraude en corruptie registreert tijdens en na verkiezingstijd zodat men het later kan onderzoeken (zie toegevoegde informatie administratief dossier), is weinig aannemelijk.**

Bovendien kan men verwachten dat uw oversten, die actief zijn in een verkiezingscommissie, de reputatie van mullah Tarakhel kenden. Tijdens de presidentsverkiezingen in 2009 was hij immers een veelbesproken figuur die op grote schaal gefraudeerd had (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Toen een lokale verkiezingswaarnemer protesteerde tegen de gang van zaken werd hij een dag lang ontvoerd (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Daarenboven was zijn naam ook in opspraak gekomen door een schietincident vlak voor de parlementsverkiezingen van 2010 waarbij twee burgers het leven lieten en mogelijk veroorzaakt werd door een dispuut over zijn plaats op de verkiezingslijst (zie toegevoegde informatie administratief dossier). **In deze omstandigheden is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat uw overste, die van deze incidenten op de hoogte moet zijn geweest omwille van zijn werk, u geruststelt en u adviseert zich geen zorgen te maken.** U lijkt dit ook te beseffen waardoor u iets later in het gehoor tegenstrijdige uitspraken doet. Terwijl u eerst verklaarde dat uw overste u zei zich geen zorgen te maken (CGVS p. 8), wijzigd u dit later in je moet voorzichtig zijn die Tarakhel gaat misschien iets proberen (CGVS p. 15).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u bijzonder weinig weet over de man die u zou bedreigen. Als u gevraagd wordt of u achteraf geen informatie hebt ingewonnen, antwoordt u ja, ik had geen speciale informatie over hem maar ik wist via het nieuws de media dat hij drie mensen had vermoord (CGVS p. 9). Blijkbaar is de enigste info die u over mullah Tarakhel hebt een nieuwsfeit dat u toevallig bereikt heeft via de media (CGVS p. 9). Had u wel informatie opgezocht over de persoon die u bedreigde, had u geweten dat hij een jaar eerder in 2009 tijdens de presidentsverkiezingen op grootschalige wijze fraude had gepleegd en een verkiezingsmedewerker ontvoerd had (zie toegevoegde informatie administratief dossier). **Het feit dat u de enigste informatie in verband met mullah Tarakhel hebt gehoord via de media en zelf niet hebt rondgevraagd om meer te weten te komen over de persoon die u bedreigde toont aan dat u meer dan waarschijnlijk nooit met deze figuur te maken heeft gehad.**

Verder weet u ook niet hoe de zaak mullah Tarakhel afgelopen is. Als u gevraagd wordt of mullah Tarakhel opgeroepen werd omwille van de vele klachten, antwoordt u waarschijnlijk wel omdat er zoveel klachten en bewijsmateriaal was (CGVS p. 15). Met andere woorden u weet het niet zeker en daaruit afleidend u heeft het niet opgevolgd. **Nochtans kan men dit wel verwachten van iemand die omwille van die persoon beslist zijn land te verlaten.** U verklaarde ook dat u het niet kon weten omdat u toen Afghanistan ontvlucht bent (CGVS p. 16). Als u gevraagd wordt of u het niet aan uw oom gevraagd heeft, antwoordt u eerst nee en daarna ja waarna u toch besluit dat u het niet gevraagd heeft omdat uw oom niets weet over mullah Tarakhel en weinig geïnteresseerd is in dat soort zaken (CGVS p. 16). Nochtans kan men verwachten van uw oom bij wie u inwoonde (CGVS p. 7) dat zijn interesse zou zijn aangewakkerd nadat u het ziekenhuis werd in geslagen door mullah Tarakhel zijn toedoen (CGVS p. 2) en door hem het land moest verlaten. **In dit opzicht is het ongeloofwaardig dat u tijdens en na de periode dat u bedreigd werd niet meer bent te weten gekomen over de persoon die u bedreigde.**

Wat betreft de dreiging die zou kunnen volgen uit uw werkzaamheden voor het ECC moet worden opgemerkt dat u weinig risico loopt anno 2012. U was werkzaam vanaf 01/07/2010 voor ongeveer een drie maanden (CGVS p. 3). Bovendien zijn de werkzaamheden van het ECC geëindigd op 31/12/2011 (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Verder heeft u zelf niet aangegeven risico te hebben gelopen omwille van de aard van uw werk maar omwille van de dreiging uitgaande van mullah Tarakhel. Aangezien uw problemen met mullah Tarakhel als ongeloofwaardig worden beschouwd, kan er geconcludeerd worden dat u geen risico loopt bij uw terugkeer.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara, uw vaders taskara, uw rijbewijs, de zes diploma's, de winkervergunning, de telefoonnummers van het ECC, de werkkaart en vijf foto's bevestigen enkel uw identiteit en werkachtergrond de welke niet betwist wordt. Wel moet opgemerkt worden dat u de waarderingsbrief van het ECC verkregen heeft toen u reeds in België was (CGVS p. 5) en dat de data op de appreciatiebrief dat u daar gewerkt heeft niet kloppen met de data die u opgeeft tijdens uw verhoor (CGVS p. 5). Het bewijs van ziekenhuisopname is een zelf geschreven formulier dat door iedereen kan geschreven zijn en zelfs geen vermelding maakt van uw verwondingen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier). De twee verzendingsorders zijn irrelevant ten aanzien van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Syagerd gelegen in de provincie Parwan, blijkt uit uw verklaringen dat u sinds uw jeugd in de stad Kaboel bij uw oom inwoont (CGVS p. 7).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal haar negatieve beoordeling telkens weer op hypothesen stoelt en het relaas van verzoeker zodoende onvoldoende ontkracht. Het Commissariaat-generaal gaat er immers maar vanuit dat mullah Tarakhel toch wel niet zo dom zou zijn om pas een maand na de verkiezingen te manipuleren. Ook de vaststelling dat dat verzoeker weinig zou weten over de man die hem bedreigde is geen reden om verzoeker niet te erkennen als vluchteling. Het is zelfs begrijpelijk dat verzoeker niets met deze mensen wilde te maken hebben. Deze mensen hadden reeds slagen verkocht en dreigden nog met ergere dingen. Verzoeker wenste dan ook niets met deze personen te maken te hebben en heeft om deze reden Afghanistan verlaten.

Verzoeker verklaart ten slotte dat de algemene veiligheidssituatie in Kabul thans niet zo rooskleurig is als deze wordt voorgesteld door het Commissariaat-generaal. Hij verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 oktober 2007 en besluit dat de situatie in Kabul niet voldoet aan de menselijke waardigheid en dat het terugsturen van verzoeker naar Kabul zou neerkomen op een manifeste schending van artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoeker, die tewerkgesteld was bij de 'Electorel Complaints Commission' verklaart zijn land te hebben verlaten ten gevolge van de problemen die hij kreeg nadat mullah Tarakhel hem tot fraude hadden willen aanzetten.

Het is vooreerst niet aannemelijk dat de mannen van mullah Tarakhel verzoeker als verantwoordelijke van de klachtencommissie publiekelijk in het bijzijn van zijn assistenten zouden benaderen om hem aan te zetten tot het plegen van fraude. Uit gegevens die steun vinden in het administratief dossier blijkt immers dat mullah Tarakhel een veelbesproken figuur was die reeds naar aanleiding van eerdere verkiezingen op grote schaal gefraudeerd had. Dit was onder meer het geval naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2009 waarbij een lokale verkiezingswaarnemer die tegen deze gang van zaken protesteerde, een dag lang ontvoerd werd. Daarenboven was de naam van voornoemde ook in opspraak gekomen door een schietincident vlak voor de parlementsverkiezingen van 2010 waarbij twee burgers het leven lieten en mogelijks veroorzaakt werd door een dispuut over zijn plaats op de verkiezingslijst. Gelet op deze vaststellingen zou men kunnen verwachten dat mullah Tarakhel, die reeds in de schijnwerpers stond, zijn poging tot corruptie iets discreter zou aanpakken en enkel verzoeker (als verantwoordelijke van de klachtendienst) zou aanspreken buiten de kantooruren in plaats van op de publieke werkplaats met verzoekers assistenten als getuige. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas.

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig toelichting kan geven over mullah Tarakhel en al evenmin dat hij niet kan aangeven hoe deze zaak is afgelopen na zijn vertrek uit Afghanistan. De enige info die verzoeker kan verstrekken over mullah Tarakhel is een nieuwsfeit dat hem toevallig bereikt heeft via de media. Terecht kon de bestreden beslissing dan ook besluiten dat de vaststelling dat verzoeker zelf nooit heeft rondgevraagd om meer te weten te komen over de persoon die hem bedreigde, aantoont dat verzoeker meer dan waarschijnlijk nooit met deze figuur te maken heeft gehad. Dat verzoeker bovendien geen informatie kan verstrekken over hoe deze zaak verder evolueerde na zijn vertrek illustreert een gebrek aan interesse dat niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker besliste immers zijn land te verlaten omwille van beweerde problemen met deze persoon waardoor men kan verwachten dat hij deze zaak opvolgt.

Verzoeker toont niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Hoewel de verwerende partij niet tegensprekt dat er in Afghanistan sprake is van een gewapend conflict blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Zo maakt ICRC een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" d.d. 17 augustus 2010 met update van 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar

Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Nog daargelaten dat een arrest geen precedentswaarde heeft is verzoekers verwijzing naar het arrest van 30 oktober 2007 niet afdoende om informatie toegevoegd aan het administratief dossier over Kabul te weerleggen.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER